

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **D. P.,** zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje,** se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2014, č. j. 25308/DS/2014/Kj, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 10. 2015, č. j. 51 A 7/2014 - 36,

takto:

I. V řízení **se pokračuje.**

II. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 10. 2015, č. j. 51 A 7/2014 - 36, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Rozsudek krajského soudu a jemu předcházející rozhodnutí

[1] Napadeným rozsudkem ze dne 30. 11. 2015, č. j. 51 A 7/2014 - 36, zamítl Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) žalobu žalobce, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2014, č. j. 25308/DS/2014/Kj, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Kostelec nad Orlicí (dále jen „správní orgán“), ze dne 27. 11. 2013, č. j. ODOŽÚ 4337/2013-25531/2013-zt-200. Rozhodnutím správního orgánu byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o

změnách některých zákonů, ve znění v rozhodnou dobu (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za tento skutek mu byl uložen peněžitý trest a zákaz činnosti.

[2] Žalobce v žalobě proti rozhodnutí žalovaného tvrdil, že postupem správních orgánů došlo k porušení práva na spravedlivý proces a také k porušení povinnosti řádného zjištění skutkového stavu věci.

[3] Krajský soud ve svém rozhodnutí shledal podklady použité k prokázání žalobcovy viny za postačující a vycházel v soudním řízení z takto zjištěného skutkového stavu. K tomu krajský soud uvedl, že správní orgány nerezignovaly na zjištění správného skutkového stavu a nevycházely jen z fotografie z měřicího zařízení.

[4] Krajský soud dále uvedl, že jestli se žalobce domnívá, že správní orgán pochybil, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení, což neučinil a teprve v žalobě zpochybnil výsledky měření, přestože tak mohl učinit již ve správním řízení. Vzhledem k řádně provedenému dokazování ve správním řízení a zjevně účelové pasivitě žalobce nelze jeho námitku směřující do nesprávného skutkového zjištění projednat v řízení před správním soudem.

[5] Krajský soud dále vyvodil, že obviněný sice nemá povinnost v průběhu přestupkového řízení na svoji obhajobu cokoliv uvádět, přistoupí-li však na tuto strategii, musí počítat s tím, že ho pro nestřežení svých práv mohou postihnout z rozhodnutí ve věci plynoucí nepříznivé důsledky, které by jinak mohly být v případě jeho konstruktivního přístupu k věci eliminovány. Krajský soud k uvedenému dodal, že postup žalobce neodpovídá smyslu a účelu plné jurisdikce a jeví se jako účelový a obstrukční.

[6] Krajský soud dále odmítl námitku žalobce, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, když nebyl přizván k projednání přestupku, a to vedle svého zástupce. K této otázce krajský soud uvedl, že mezi základní práva obviněného z přestupku patří i právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. K tomu soud odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě napadl rozsudek krajského soudu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[8] Podle stěžovatele správní orgány obou stupňů porušily povinnost postupovat v rámci přestupkového řízení *ex offo* a i bez návrhu neprovedly takové důkazy, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Poukazuje na to, že správní orgán je povinen vzhledem k faktu, že se v přestupkovém řízení jedná o trestní řízení *sui generis*, které je ovládáno zásadou materiální pravdy, vydat spravedlivé rozhodnutí, postavené na řádném skutkovém stavu, a to i v případě pasivity obviněného. Nelze přitom tvrdit, že

povinnost zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností lze splnit tím, že obviněný proti předloženým důkazům nic nenamítá. Takový závěr totiž popírá základní zásady trestního řízení, ve kterém je správní orgán povinen zjistit skutkový stav i v případě, že obviněný nejen zůstane pasivní, ale též tehdy, pokud se sám dozná. Stěžovatel k tomuto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115.

[9] Stěžovatel dále uvádí, že v případě, kdy správní orgán při dokazování zjistí, že rychloměr funguje korektně jen tehdy, je-li užit v souladu s návodem k obsluze, je dle názoru stěžovatele nutné, aby učinil též zjištění, zda rychloměr byl užit v souladu s návodem k obsluze. Jedině tak splní svou povinnost zjišťovat skutečnosti hovořící též ve prospěch obviněného. Pokud správní orgán takové zjištění neučiní, pak dle názoru stěžovatele už sama tato skutečnost by měla představovat důvod pro zrušení jeho rozhodnutí, neboť je zřejmé, že nedostál zásadě materiální pravdy.

[10] Stěžovatel dále tvrdí, že výklad krajského soudu, dle kterého nemá stěžovatel právo nově zpochybnit předložené důkazy v žalobě, nezpochybnil-li je v řízení před správním orgánem, není ničím jiným než uplatněním zásady koncentrace řízení, která se však v trestním řízení nikdy neuplatní, stejně jako zásada *vigilantibus iura sripta sunt*. Stěžovatel má za to, že krajský soud byl povinen se jeho žalobní námitce věnovat a řádně ji vypořádat. Zároveň byl povinen navržený důkaz odborným posudkem provést, nebo v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 203/2014 - 34, řádně odůvodnit, proč tento nebude provádět. Krajský soud důkaz neprovedl a ani neodůvodnil jeho neprovedení dle výše zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu, na základě čehož stěžovatel má jeho rozhodnutí za nezákonné a poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 185/2014 - 40 a rozhodnutí ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47.

[11] V poslední části kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že nebyl předvolán k ústnímu jednání před správním orgánem, i když měl právo na to, aby předvolání k ústnímu jednání bylo doručeno též přímo k jeho rukám. Dle názoru stěžovatele se ani s touto žalobní námitkou krajský soud řádně nevypořádal.

[12] S ohledem na vše výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s právními závěry a zdůvodněním rozsudku krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a s přihlédnutím k vadám, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti.

[15] Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 16. 10. 2013 bylo zahájeno přestupkové řízení se stěžovatelem, který se měl dopustit dne 3. 9. 2013, kolem 13:55 hod., přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona o silničním provozu, a to tím, že na pozemní komunikaci I. třídy č. 11, u pneuservisu u domu č. p. 183 v obci Doudleby nad Orlicí, ve směru jízdy od obce Vamberk na obec Kostelec nad Orlicí, překročil jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Volkswagen Touareg, registrační značky X, nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci 50 km/hod., když mu byla hlídkou Policie ČR pomocí silničního rychloměru Ramer 7CCD naměřena rychlost jízdy 82 km/hod. Po uplatnění možné odchylky měřícího zařízení ± 3 km/hod. tedy podle správního orgánu překročil nejvyšší povolenou rychlost nejméně o 29 km/hod. Správní orgán nařídil na den 4. 11. 2013 ústní jednání. Dne 31. 10. 2013 byl správní orgán informován o tom, že si stěžovatel zvolil k jednání zmocněnce pana Ing. M. J., přičemž ten zároveň požádal správní orgán o projednání přestupku v jiném termínu, čemuž správní orgán vyhověl a přesunul ústní jednání na den 27. 11. 2013, které proběhlo v nepřítomnosti stěžovatele i jeho zmocněnce, jehož omluva nebyla správním orgánem akceptována. Dne 27. 11. 2013 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí č. j. ODOŽÚ 4337/2013-25531/2013-zt-200, kterým uznal stěžovatele vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu. Za tento mu byla uložena pokuta ve výši 4000 Kč, zákaz činnosti v trvání 3 měsíců, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1000 Kč. Správní orgán I. stupně stran důkazů poukázal na spis, jehož obsahem byly oznámení o přestupku, úřední záznam, ověřovací list použitého silničního radarového rychloměru Ramer 7CCD, fotodokumentace zaznamenávající měřené vozidlo, s tím, že byl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností tak, jak stanoví zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Proti tomuto rozhodnutí bylo v zákonné lhůtě podáno zmocněncem stěžovatele blanketní odvolání, které nebylo ani na výzvu doplněno. Žalovaný tedy dané rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl, neboť uvedl, že má za to, že daný skutek byl stěžovatelem bez pochyby spáchán a skutkový stav je dostatečně zjištěn, což plyne přímo z daného spisu.

[16] Po přezkoumání výše uvedených rozhodnutí Nejvyšší správní soud došel k závěru, že kasační stížnost je zčásti důvodná.

[17] Při předběžném posouzení věci druhý senát zjistil, že pro rozhodnutí o kasační stížnosti je mimo jiné nutné posoudit právní otázku, zda je krajský soud povinen v řízení ve věcech správního trestání připustit jakákoliv tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav, s výjimkou tvrzení zjevně absurdních, irelevantních a nesmyslných, třebaže takováto tvrzení a jim odpovídající důkazy nebyly bez zjevného důvodu uplatněny ve správním řízení. Tato otázka však byla předmětem řízení před rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 10 As 24/2015.

[18] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu o věci rozhodl usnesením ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, s následujícími zobecňujícími právními závěry:

„I. Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav

a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřípustné.

II. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.

III. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostály své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu."

[19] V souladu s tímto právním posouzením pak rozhodl Nejvyšší správní soud i nyní projednávaný případ.

[20] K pasivitě obviněného z přestupku v průběhu správního řízení se Nejvyšší správní soud vyjádřil již ve svém rozhodnutí ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47, ve kterém rozlišil dva typy situací. O první se jedná „*jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.*". Na druhé straně však, „*pokud správní orgány v rámci přestupkového řízení neprovedou dostatečně úplné dokazování rozhodných skutečností (§ 3 správního řádu z roku 2004), postačí i obviněnému z přestupku, který byl v řízení před správními orgány pasivní, aby poukázal na možné jiné varianty rozhodného skutkového děje, jež nebyly provedeným dokazováním vyvráceny, k tomu, aby byl v řízení před soudem úspěšný. Je případně na správním soudu, aby v mezích možností daných povahou soudního přezkumu správních rozhodnutí důkazně „oddělil zrno od plev" a případné zcela nepravděpodobné či jinak bizarní námitky obviněného provedením důkazů eliminoval.*"

[21] Rozšířený senát požadavek na postup soudu ve shora již zmíněném usnesení č. j. 10 As 24/2015 – 71 zformuloval takto:
„*[48] Krajský soud tedy na základě žaloby přezkoumá, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se obviněný příslušného*

přestupku (skutku) dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. Dospěje-li k závěru, že správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál, může krajský soud nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu věci shledat irelevantními (tj. soud zjistí, že s řízením nijak nesouvisí a nejsou pro jeho výsledek podstatná nebo jsou zcela nadbytečná) nebo nevěrohodnými (tj. soud jejich pravdivosti ve světle dostatečně zjištěného skutkového stavu věci neuvěří) a nově vznesené důkazní návrhy k jejich prokázání jako nadbytečné odmítnout. Tyto své závěry však krajský soud musí vždy náležitě odůvodnit.

[49] Naopak pokud krajský soud zjistí, že správní orgány v řízení o přestupku nepostupovaly v souladu s požadavkem na zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může v souladu s § 52 a 77 s. ř. s. učinit porovnáním nových tvrzení s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových, resp. nově navrhovaných. Přitom platí, jak bylo uvedeno shora, že smyslem soudního přezkumu ve správním soudnictví není nahrazovat činnost správních orgánů a vyprazdňovat účel správního řízení. Pokud tedy krajský soud dospěje k závěru, že nedostatky ve zjištění skutkového stavu jsou takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahradit činnost správních orgánů, uloží soud tuto povinnost správnímu orgánu (§ 76 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.).“

[22] V nyní projednávané věci správní orgány provedly důkazy spočívající v oznámení o přestupku, úředním záznamu, ověřovacím listu použitého silničního radarového rychloměru Ramer 7CCD a fotodokumentaci zaznamenávající měřené vozidlo. Povaha přestupku kladeného stěžovateli za vinu spočívá v údajném překročení nejvyšší povolené rychlosti. Je tedy zřejmé, že klíčovým důkazem ve věci je měření rychlosti provedené výše zmíněným radarovým rychloměrem. Bylo-li provedeno správně, a lze-li se tedy na jeho výsledek spolehnout, pak je samotný skutkový děj, přesněji řečeno jeho objektivní stránka, prokázán zcela dostatečně. Ze záznamu radarovým rychloměrem, který byl pořízen správně, by mělo plynout, kudy auto řízené obviněným řidičem jelo, že se jednalo o určité konkrétní auto, odkud bylo měřeno, jakým způsobem (např. zda stacionárně či za jízdy vozidla, na němž je radarový rychloměr instalován) a jaký byl výsledek měření. Všechny tyto uvedené skutečnosti musí být zaznamenány takovým způsobem, aby je v případě potřeby bylo možno podrobit důkladnému následnému přezkoumání, tedy v podstatě i jakési rekonstrukci pohybu měřeného auta (případně auta s radarovým rychloměrem, měřilo-li za jízdy) v místě měření a ověření, zda měření probíhalo *lege artis*, tj. zejména se správnými úhly nastavení jednotlivých prvků měřicího zařízení, na správnou vzdálenost, tak, že auto, z něhož se měření provádělo, stálo či pohybovalo se způsobem, který nemohl vést ke zkreslení výsledku měření, a také k ověření, že tento výsledek nemohl zkreslit nějaký další faktor (například jiné auto, které by bylo omylem měřicím zařízením zaměřeno namísto auta řízeného obviněným z přestupku). Nejvyšší správní soud podotýká, že statisticky vzato v praxi nejspíše výrazně převažují případy, kdy o tom, že bylo měřeno *lege artis*, nejsou pochyby. Nicméně požadavek zpětné ověřitelnosti výsledků měření je motivačním prostředkem k tomu, aby provádění měření byla věnována patřičná pozornost a aby bylo prováděno jen takovým způsobem, že jeho výsledky budou přesvědčivé.

[23] Ze spisového materiálu vyplývá, že výše uvedené kvality záznam z radarového rychloměru v nyní projednávaném případě splňuje. Pokud stěžovatel v řízení před správními orgány proti výsledku měření ničeho nenamítal a svoje výhrady soustředil až do žaloby projednané krajským soudem, jedná se o první ze situací popsaných ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu. Na stěžovateli bylo, aby krajskému soudu předestřel takovou argumentaci, která je schopna výsledek měření zpochybnit a ukázat, že je nesprávný či že přinejmenším existuje rozumná pochybnost o jeho správnosti. Stěžovatel své tvrzení zaměřené tímto směrem založil na „odborném posudku" P. Š. č. ODP – 168/2014/PŠ – TR ze dne 17. 4. 2014. Tento „posudek" není znaleckým posudkem v pravém slova smyslu, nýbrž tvrzením stěžovatele o průběhu rozhodného skutkového děje a o určitých jeho aspektech, které podle stěžovatele mají význam pro hodnocení věrohodnosti měření rychlosti a jeho výsledku (srov. podobně bod 18 rozsudku Nejvyššího správního soudu z 24. 9. 2015, č. j. 2 As 114/2015 – 36). Argumentace „posudku" je založena na nikoli nesmyslných fyzikálních argumentech opírajících se o obecně známý princip fungování dopplerovského radarového rychloměru. I laik v oboru fyziky, disponující jen běžnou orientací ve způsobech měření rychlosti, z „posudku" pochopí, že úhel, který svírá měřicí radarový paprsek s osou jízdy měřeného vozidla, by mohl mít vliv na výsledek měření, neboť čím ostřejší tento úhel je, tím bližší skutečné rychlosti vozidla by měl být výsledek přístrojem naměřený. Ostatně jistě i proto je v návodech k obsluze měření určeno, že měřit je třeba jen v určitém rozsahu uvedených úhlů, aby bylo možno výsledek měření považovat za spolehlivý, neboť s účinky tímto způsobem vyvolaného zkreslení výsledku měření je nutno počítat a příslušným nastavením přístroje je eliminovat.

[24] Podobně jako ve shora uvedeném rozsudku č. j. 2 As 114/2015 – 36 Nejvyšší správní soud na tomto místě nehodlá žádným způsobem spekulovat, zda tvrzení stěžovatele v „posudku" se zakládají na pravdě ohledně přesné polohy měřeného a měřícího vozidla v časovém intervalu, v němž proběhlo měření, a na fyzikálně korektních úvahách, anebo nikoli. *Prima facie* však se „přiměřeně inteligentnímu laikovi", kterým je v tomto ohledu nutně i soudce, nejeví být absurdními, vymykajícími se racionalitě a současnému stavu poznání.

[25] Krajský soud s tvrzeními toho typu, jaká přednesl stěžovatel v „posudku", může naložit v zásadě jen dvěma způsoby. V první řadě, pokud jsou již *prima facie* i z pohledu „přiměřeně inteligentního laika" absurdní, nesmyslná, vymykající se současnému stavu poznání, je může bez toho, aby se jimi dále zabýval, odmítnout jako irelevantní. V takovém případě není třeba ani nařizovat jednání a provádět dokazování, neboť soud se toliko vypořádává s tvrzením účastníka a říká o něm, že z povahy svého obsahu nemůže toto tvrzení vést ke skutkovým závěrům relevantním pro řízení.

[26] Pokud však – jako je tomu i v případě stěžovatele – jeho tvrzení uvedenou „nekvalitou" netrpí, musí se jimi zabývat hlouběji, a to případně i za pomoci odborného vyjádření (například výrobce rychloměru) či znalce. V první řadě je vhodné ujasnit, z jakých skutkových předpokladů tvrzení účastníka vycházejí a jak tyto skutkové předpoklady lze ověřit. Dále je nutno uvážit, zda ze skutkových předpokladů jsou činěny racionální závěry, zde tedy, zda závěry „posudku" jsou fyzikálně korektní. Konečně je třeba usoudit, zda tyto závěry nějakým způsobem mění či zpochybňují skutkové závěry, k

nimž dospěl správní orgán. V daném případě z „posudku“ plyne, že podle toho, jak stěžovatel za „odborné pomoci“ P. Š. zrekonstruoval rozhodné parametry skutkového děje, mělo auto, v němž byl umístěn radarový rychloměr, stacionárně měřit rychlost auta stěžovatele v jiném než návodem k použití předepsaném úhlu nastavení příslušných částí měřicího přístroje.

[27] Na krajském soudu proto bude, aby se uvedeným tvrzením stěžovatele zabýval, prověřil východiska, na nichž je postaveno, i fyzikální úvahy, na základě nichž stěžovatel dochází k závěru, že rychlost jeho auta byla měřena pod jiným než v návodu k obsluze určeným způsobem. Pokud zjistí, že samotné tyto úvahy nejsou přesvědčivé, nebude důvodu se dále zabývat jejich závěry, neboť bude již takto patrné, že stěžovatel za takovýchto okolností nedokázal věrohodnost měření zpochybnit. Pokud by však prověřením stěžovatelovy argumentace došel krajský soud k závěru, že měřeno bylo vskutku pod jiným než předepsaným úhlem nastavení příslušných částí měřicího přístroje, bude na krajském soudu, aby vyhodnotil, zda a případně jaký vliv takové nedodržení předepsaného postupu mohlo mít či mělo vliv na výsledek měření, tedy zda dosažený výsledek měření je i za takto zjištěného nedodržení pravidel pro měření rychloměrem natolik spolehlivý, že na jeho základě lze shledat naplnění objektivní stránky skutkové podstaty přestupku kladeného stěžovateli za vinu.

[28] Uvedeným způsobem však krajský soud nepostupoval. Naopak, dospěl (zejména na str. 12 svého rozsudku, a to s nepřípadným odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43) k závěru, že se samotnou podstatou argumentace stěžovatele uplatněnou v žalobě (tj. technickými a fyzikálními argumenty ohledně okolností a výsledků měření rychlosti) zabývat nemusí, neboť stěžovatel se připravil o možnost se touto otázkou zabývat svojí účelovou pasivitou v samotném přestupkovém řízení. Závěr krajského soudu je tedy nesprávný, neboť na místě naopak bylo žalobní argumentaci stěžovatele věcně vypořádat. Kasační stížnost je tedy v tomto ohledu důvodná.

[29] Ke druhé stížní námitce, týkající se doručení předvolání k ústnímu jednání před správním orgánem pouze zmocněnci stěžovatele, Nejvyšší správní soud uvádí, že předvolání bylo doručeno řádně, neboť dle § 34 odst. 2 správního řádu, s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. V daném případě doručování předvolání k ústnímu jednání se nejedná o zákonem předpokládanou výjimku v doručování, kdy je nutné doručovat zastoupenému, což Nejvyšší správní soud uvedl mimo jiné ve svém rozhodnutí ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 111/2011 - 59, dle kterého *„v případě ústního jednání totiž skutečně není nezbytné, aby se ho obviněný fyzicky účastnil, a zákonná úprava proto ani nepožaduje doručování předvolání přímo jemu za situace, kdy je řádně zastoupen.“*. Druhá stížní námitka je tedy nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je ve vztahu k jedné ze stížních námitek důvodná, tudíž v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek

krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud bude v řízení vázán výše uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[31] V novém rozhodnutí ve věci krajský soud podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu